

- 1,18–19: „... hogy tudhassátok...” – 3 téma: a reménység, amire Isten elhívott; milyen gazdag örökséget adott (annak dicsősége); az Ő hatalma a hívőkön. A levél hátralévő része is felosztható ezek mentén.
 - o A 2. fejezet: az Ő „elhívásának reménysége”. Isten Jézus Krisztusban elhívott minket – mi ennek az alapja, hogyan végezte el ezt Krisztus, ezért mi milyen „státuszban” vagyunk, és mi vár ránk (miben reménykedhetünk – miben lehetünk bizonyosak).
 - o A 3. fejezet: az ismertté lett „titokból” látszik, hogy Isten öröksége (hogy az ember az Ő gyermeke lehet) gazdagabb, mint addig gondolták; az Isten „sokféle bölcsességét” és a mennyei hatalmak is csak „az egyház által” ismerik meg (10. v.), ők is meglátnak egy addig nem ismert gazdagságot; és Isten ugyanezzel a „dicsősége gazdagságával” erősíti meg a hívőket a belső emberben (16. v.).
 - o 4–6. fejezet: Isten hatalma rajtunk, hívőkön: parancsolja és képessé is tesz rá, hogy új életben járjunk; harcra hív az óember és a sötét hatalmak ellen; mint új embereknek, a közösségeink is legyenek újak (család; úr és szolga; gyülekezet).
- 2,8–10. Az alap: kegyelemből, nem cselekedetekért, de jó cselekedetekre teremtve.
- 2,11. Honnan indultunk. Krisztus nélkül valók: ez volt a legfőbb hiányosságuk. Ebben mindenki, akit még nem hívott el Krisztus, egyforma, akár van ismerete Istenről, akár nincs.
 - o Az efezusiaknak nem volt. Izráeltől is idegenek voltak, a Megváltóról szóló ígérek nem voltak az övék – mert azokat a zsidók is úgy tekintették, hogy csak nekik szólnak, pedig a valódi céljuk az volt, „hogy megismerje az egész föld a Te nevedet”. – Az általános kijelentésből sejthették (volna) meg Istent, és ez indíthatta volna el őket arra, hogy keressék (Róm 1,20; ApCsel 17,27), kíváncsiak legyenek arra, hogy mi a terve.
 - o Pál munkájának, a misszióknak a célja: elmondani, hogy megvalósult Isten ígérete Jézus Krisztusban; akik távol vannak, közel kerülhetnek hozzá, ezzel személyesen az ő számukra is „megvalósulhat”: bizonyosságuk lehet.
 - o Mi folyamatosan kaphattuk az ismereteket (vagy törődtünk vele, vagy nem), de Krisztus elhívását nekünk is személyesen kellett megkapnunk. Ugyanakkor a „keresztény Európa” ma már újpogány környezet: sokféle vallással, valláspótlékkal, magukat keresztyénnek tartó, de egymásnak is ellentmondó „prédikátorral”, felekezetekkel, irányzatokkal; azzal a tanítással, hogy mindezek egyenrangúak. Ez senkit sem bátorít arra, hogy keresse az Igazságot.
- A „távol valók” „közel valókká” lehetnek, de csak Krisztusban, Krisztus vére által (13. v.). Aki Őbenne hisz, aki Őbenne van, újjászületett. – A „közel való” kifejezés közeli rokont is jelent. ÓSZ. Ruth úgy lett „közel valóvá”, hogy hitet tett az Úr mellett, ezzel az ígéretei mellett is. Jézus ősanijává lett. – A „közel valók” így „Isten háza népe”, „közeli rokonai”, gyermekei lesznek.
 - o „A két nemzetséget eggyé tette”, azokat, akik benne hisznek. Csak Krisztus tehette meg. Isten annakidején „kihívta” Izráelt a népek közül, és nem engedte

meg a keveredést. Ennek nem az ellenségeskedés volt a célja; az bűn volt, így attól csak Krisztus szabadíthatja meg őket is és minket is – akik hiszünk benne.

- „Ő a mi békességünk”, aki Istennel békéltet meg, egy családba helyez minket. Az Ő gyermekei között nem lehet ellenségeskedés, azt Krisztus eltörölte. „Hogy megbékéltesse Istennel mindkettőt, egy testben a keresztfán által” – az Istennel való békességünk alapján lehetünk békességben egymással.
- „A törvényt tételes parancsolataival eltörölte”: egyrészt az áldozati szertartást, mert az áldozatok Őrá mutattak, mint előképek; Ő pedig „egyetlen áldozatával örökre tökéletessé tette a megszentelteket”. Másrészt az erkölcsi törvények is másként működnek. Krisztus új emberré teremtett; belülről vezet, nem kívülről kényszerít / korlátoz. Ha véték ellene, akkor is az Ő áldozatában kell bíznom.
- 18. v. „Őáltala van szabad utunk mindkettőnknek az Atyához.” Mindkettőnknek: nem zsidóvá kell lennünk, nem a törvényhez kell „megtérnünk”, hanem mindkettőnknek Krisztushoz. Őáltala: nem azért, mert „ha nekik jár, akkor nekem is” – nekik sem jár, nekik is Krisztus nyitotta meg az utat. – Nem a Jézusról való ismereteim alapján, hanem ha Ő megtalált és hitet ébresztett bennem.
- „Az apostolok és a próféták alapkövének” – Isten „régiben” kijelentése és az apostolok (pogányoknak is szóló) bizonyágtétele ugyanazt hirdeti: Krisztust.
- A hívők közössége (az egész világon): Isten mai temploma. „Lakhat-e Isten a földön?” Salamon is rájött, hogy Isten „megalázkodása” az, hogy az Ő neve ott lakhat egy épületben. „Megalázkodás” volt az emberré létele is. Ilyen értelemben templom a hívők közössége is: nem méltó, nem alkalmas arra, hogy Isten benne lakjon („belealázkodjon”), a Szentlélek által mégis megteszi.

„A kegyelem legyen mindazokkal, akik el nem múló szeretettel szeretik a mi Urunkat, Jézus Krisztust. Ámen.” Ef 6,24